

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžhuv/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	6012200659
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6012200659.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: BioVita s.r.o., so sídlom Opavská 26, 831 01 Bratislava, zastúpený advokátom JUDr. Petrom Arendackým, Advokátska kancelária, so sídlom Čapkova 2, 811 04 Bratislava, proti žalovanému: Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, so sídlom Jána Švermu 43, 974 04 Banská Bystrica 4, za účasti: JAMIESON LABORATORIES LTD, 4025 Rhodes Drive, Windsor, Ontario N8W 5B5, Kanada, zastúpený ROTT, RÚŽIČKA & GUTTMANN, Patentová, známková a právna kancelária, v.o.s., so sídlom Lamačská cesta 8, 811 04 Bratislava, adresa pre doručovanie Pionierska 15, 831 02 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. POZ 669-2009/OZ 226399-II/64-2012 zo dňa 10. mája 2012, č. POZ 3070-96/OZ 185753-II/55-2012 zo dňa 4. mája 2012, č. POZ 3071-96/OZ 185754-II/56-2012 zo dňa 4. mája 2012 a č. POZ 668-2009/OZ 226398-II/63-2012 zo dňa 10. mája 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S 73/2012-97 zo dňa 28. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S 73/2012-97 zo dňa 28. novembra 2012 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 23S 73/2012-97 zo dňa 28. novembra 2012 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho právneho poriadku (ďalej len O.s.p.), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. POZ 669-2009/OZ 226399-II/64-2012 zo dňa 10. mája 2012, č. POZ 3070-96/OZ 185753-II/55-2012 zo dňa 4. mája 2012, č. POZ 3071-96/OZ 185754-II/56-2012 zo dňa 4. mája 2012 a č. POZ 668-2009/OZ 226398-II/63-2012 zo dňa 10. mája 2012, žiadajúc ich zrušenie a vrátenie na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd podľa § 112 ods. 1 O.s.p. v záujme hospodárnosti konania uznesením spojil na spoločné konanie veci, ktoré u neho začali na základe

samostatných žalôb o preskúmanie zákonnosti uvedených rozhodnutí žalovaného zapísaných pod sp. zn. 23S/73/2012, 23S/74/2012, 23S/75/2012 a 23S/ 76/2012, pretože veci sa dotýkali tých istých účastníkov konania a navyše veci zapísané pod sp. zn. 23S/73/2012 a 23S/76/2012 spolu súvisia skutkovo a súčasne aj právnym posúdením a veci zapísané pod sp. zn. 23S/74/2012 a 23S/75/2012 súvisia skutkovo a právnym posúdením, s tým že spoločné konanie sa ďalej bude viesť pod sp. zn. 23S/73/2012.

Krajský súd po preskúmaní napadnutých rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia i predchádzajúce správne konania nie sú z dôvodov uvedených v žalobe nezákonné, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Námietky žalobcu nepovažoval za relevantné k zrušeniu preskúmaných rozhodnutí žalovaného.

Krajský súd z administratívnych spisov predložených žalovaným zistil, že Úrad priemyselného vlastníctva SR prvostupňovým rozhodnutím číslo POZ 669-2009/OZ 226399- I/60-2011 z 5. októbra 2011 v zmysle § 35 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach v spojení s § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach na návrh navrhovateľa Jamieson Laboratories Ltd., Kanada vyhlásil za neplatnú kombinovanú ochrannú známku „Jamieson NATURAL SOURCES“ č. 226399 majiteľa BioVita s.r.o., Bratislava- žalobcu, z dôvodu, že napadnutá ochranná známka nespĺňala podmienky na zápis do registra, pretože napĺňa podmienku zápisnej výluky označenia v zmysle § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 55/1997 Z. z., t. j. prihláška ochrannej známky nebola prihlasovateľom podaná v dobrej viere; na základe rozkladu majiteľa napadnutej ochrannej známky žalovaný rozhodnutím POZ 669-2009/OZ 226399-II/64-2012 za 10. mája 2012 rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Úrad priemyselného vlastníctva SR rozhodnutím č. POZ 3070-96/OZ 185753-I/57-2011 z 5. októbra 2011 v zmysle § 35 ods. 3 v spojení s § 7 písm. e/ zákona č. 506/2009 Z. z. na návrh navrhovateľa Jamieson Laboratories Ltd., Kanada vyhlásil za neplatnú kombinovanú ochrannú známku „Jamieson Natural Sources“ č. 185753 majiteľa BioVita, s.r.o. Bratislava z dôvodu, že navrhovateľ preukázal naplnenie podmienok na vyhlásenie napadnutej ochrannej známky za neplatnú v zmysle § 35 ods. 3 v spojení s § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach, t. j. naplnenie skutkovej podstaty tzv. „neverného agenta“, keďže pôvodný majiteľ napadnutej ochrannej známky bol v čase podania prihlášky obchodným zástupcom majiteľa zahraničnej ochrannej známky, podal si prihlášku zhodnej ochrannej známky bez jeho súhlasu, pričom nepreukázal, že by mal na takéto konanie oprávnený dôvod; na základe rozkladu žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu žalovaný druhostupňovým rozhodnutím č. POZ 3070-96/OZ 185753-II/55-2012 z 4. mája 2012 rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Úrad priemyselného vlastníctva SR rozhodnutím č. POZ 3071-96/OZ 185754-I/58- 2011 z 5. októbra 2011 na návrh navrhovateľa Jamieson Laboratories Ltd., Kanada vyhlásil za neplatnú slovnú ochrannú známku „Jamieson“ číslo 185754 majiteľa BioVita, s.r.o. Bratislava v zmysle § 35 ods. 3 v spojení s § 7 písm. e/ zákona č. 506/2009 Z. z. z dôvodu, že navrhovateľ preukázal naplnenie podmienok vyhlásenia napadnutej ochrannej známky za neplatnú po preukázaní naplnenia skutkovej podstaty „neverného agenta“; na základe rozkladu žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu žalovaný druhostupňovým rozhodnutím č. POZ 3071-96/OZ 185754-II/56-2012 z 4. mája 2012 rozklad zamietol a napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Úrad priemyselného vlastníctva SR rozhodnutím č. POZ 668-2009/OZ 226398-I/59-2011 z 5. októbra 2011 v zmysle § 35 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z. z. v spojení s § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 55/1997 Z. z. na návrh navrhovateľa Jamieson Laboratories Ltd., Kanada vyhlásil za neplatnú slovnú ochrannú známku „Jamieson“ č. 226398 majiteľa BioVita, s.r.o. Bratislava z dôvodu preukázania skutkovej podstaty „prihlášky nepodanej v dobrej viere“ v zmysle § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 55/1997 Z. z.; na základe rozkladu žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu žalovaný druhostupňovým rozhodnutím č. POZ 668-2009/OZ 226398-II/63- 2012 z 10. mája 2012 rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd poukázal na to že predmetom súdneho prieskumu bolo posúdiť či žalovaný na základe zisteného skutkového stavu zaujal správny právny záver o tom, či prihlášky napadnutých ochranných známk žalobcu a to kombinovaná ochranná známka „Jamieson NATURAL SOURCES“ č. 226399 s právom prednosti 30. apríla 2009 a prihláška ochrannej známky žalobcu slovnej „Jamieson“ č. 226398 s právom prednosti 30. apríla 2009, neboli podané „v dobrej viere“.

Krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovaného, predmetom ktorých bolo posúdenie

zákonnosti zápisu uvedených ochranných známok, posudzoval v intenciách § 54 ods. 2 v spojení s § 35 ods. 1, s § 52 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z. z. a v intenciách § 2 ods. 1, písm. k/ zákona č. 55/1997 Z. z. , ktoré právne normy citoval.

Súčasne krajský poukázal na to, že predmetom súdneho prieskumu bolo tiež posúdiť, či správny orgán na základe zisteného skutkového stavu zaujal správny právny záver o tom, že došlo k naplneniu skutkovej podstaty „neverného agenta“ podľa § 7 písm. e/ v spojení s § 35 ods. 3 zákona o ochranných známkach t. j., že navrhovateľ preukázal naplnenie podmienok na vyhlásenie ochranných známok žalobcu za neplatné a to kombinovaná ochranná známka č. 185753 „Jamieson Natural Sources“ s právom prednosti 20. novembra 1196 a slovná ochranná známka „Jamieson“ č. 185754 s právom prednosti 20. novembra 1996.

Krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovaného, predmetom ktorých bolo posúdenie zákonosti zápisu uvedených ochranných známok, posudzoval v intenciách § 35 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z. z. v spojení s § 7 písm. e/ uvedeného zákona a v spojení čl. 6 septies Parížskeho dohovoru.

Krajský súd dospel k záveru, že v prípade prihlášky kombinovanej ochrannej známky „Jamieson NATURAL SOURCES“ č. 226399 a prihlášky ochrannej známky slovnej „Jamieson“ č. 226398 žalobcu boli splnené zákonné podmienky na vyhovie návrhu na vyhlásenie napadnutých ochranných známok za neplatné v dôsledku preukázania naplnenia skutkovej podstaty „prihlášky nepodanej v dobrej viere“ v zmysle § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 55/1997 Z. z., keď na základe preukázaného skutkového stavu prihlasovateľ pri podaní prihlášok vedel, že iný subjekt spoločnosť Jamieson Laboratories Ltd. používa zhodné alebo podobné označenia pre zhodné alebo podobné výrobky a súčasne z konania prihlasovateľa je zrejмый úmysel zabrániť tejto spoločnosti používať takéto označenie na relevantnom (slovenskom) trhu. Dôvody žalovaného krajský súd považoval za správne. Vychádzajúc z právnej terminológie charakterizujúcej osobu konajúcu v nie dobrej viere ako osobu, ktorá pozná skutočnú situáciu, a napriek tomu jedná nečestné so zlým úmyslom, akoby o tom nevedela, krajský súd uviedol, že zlá viera musí byť spojená s osobou prihlasovateľa a jej preukázanie musí byť v čase podania prihlášky, pričom prihláška ochrannej známky podaná v zlej viere môže byť napadnutá bez časového obmedzenia, s tým že pri posudzovaní zlej viery je potrebné zvážiť akúkoľvek relevantnú okolnosť, hlavne sa zohľadňuje, či osoba podávajúca prihlášku o práve inej osoby na zhodné alebo podobné označenie vedela, alebo či v dobe podania prihlášky ochrannej známky o tomto práve vedieť mohla a tiež to, či by použitie takéhoto označenia bolo v rozpore s dobrými mravmi alebo by neoprávnene poškodilo zvláštny charakter, či povest' označenia, ktoré je predmetom iného práva. Podľa názoru krajského súdu bolo jednoznačne preukázané, že pôvodný majiteľ Marián Fekiač mal z vlastnej činnosti vedomosť o tom, že práva k slovnému označeniu Jamieson a tiež k logu farebnej dúhy a zeleného lístka prináležia navrhovateľovi kanadskej spoločnosti Jamieson Laboratories Ltd.. Považoval za nesporné, že prihlasovateľ v čase podania prihlášok napadnutých ochranných známok zjavne vedel o právach iného subjektu k zhodnému označeniu, a teda jeho prihlásené označenia nemohlo byť vytvorené celkom nezávisle a na základe náhodilého výberu. Mal za to, že použitie ochranných známok na základe takto podaných prihlášok by bolo v rozpore s dobrými mravmi, s poukazom na to, že právny poriadok Slovenskej republiky (čl. 55 Ústavy SR, § 41 Obchodného zákonníka) v súlade s jej medzinárodnými záväzkami (čl. 10bis Parížskeho dohovoru) chráni hospodársku súťaž a zakazuje akékoľvek konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi súťaže a je spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom. Súd konštatoval, že blokačný zámer bol preukázaný vlastnými úkonmi majiteľa napadnutých ochranných známok, ktorý zabráňoval dovozu výrobkov kanadskej spoločnosti do Slovenskej republiky priamo spoločnosti INTERPHARM Slovakia, a.s., považujúc za irelevantné, že žalobca preinvestoval viac ako 1,5 milióna eur do reklamy a propagácie výrobkov kanadskej spoločnosti. Konštatoval, že žalobca nebol oprávnený k prihláseniu si označenia iného subjektu vyrábajúceho dané tovary vo svoj prospechu bez jeho súhlasu. Stotožnil sa s argumentáciou žalovaného, že inštitút strpenia používania ochranných známok sa na prípady uplatnenia absolútnej zápisnej výluky v zmysle § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 55 /1997 Z. z. neuplatňuje, ako aj, že časové hľadisko je bezvýznamné, t. j. žalobca sa nemôže odvolávať na skoršie zápisy ochranných známok navyše, ak tieto boli rovnako vyhlásené za neplatné s účinnosťou od počiatku.

Ďalej krajský súd konštatoval, že nezistil porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, dispozičnej zásady sporového konania a zásady voľného hodnotenia dôkazov, keď nedošlo k porušeniu práv žalobcu tým, že žalovaný mal ako podklad pre svoje druhostupňové rozhodnutia použiť dôkazy a tvrdenia

navrhovateľa predložené k vyjadreniu k rozkladu žalobcu, pretože stanovisko k rozkladu ako aj pripojené dôkazy boli žalobcovi následne na jeho výzvu doručené a to ešte pred vydaním napadnutých rozhodnutí a proces hodnotenia dôkazov je v kompetencii žalovaného.

Krajský súd rovnako v prípade prihlášky kombinovanej ochrannej známky č. 185753 „Jamieson Natural Sources“ s právom prednosti 20. novembra 1196 a slovnej ochrannej známky „Jamieson“ č. 185754 s právom prednosti 20. novembra 1996 dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia žalovaného, predmetom ktorých boli uvedené ochranné známky a postup im predchádzajúci, sú v súlade so zákonom.

Nepovažoval za dôvodnú žalobnú námietku, že žalovaný pri aplikácii ustanovenia § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach použil nesprávny a neúmerňný extenzívny výklad. Výklad žalovaného považoval v súlade z čl. 6 septies Parížskeho dohovoru, ktorou je ochrana majiteľa ochrannej známky zapísanej v jednej únijnej krajine pred parazitným konaním subjektu, ktorý je s majiteľom ochrannej známky v obchodnom styku a vedomosť o tejto ochrannej známke sa pokúsi zneužiť vo svoj majetkový prospech. Mal za to, že medzi navrhovateľom a majiteľom napadnutých ochranných známk bol taký obchodný vzťah, na základe ktorého majiteľ, resp. jeho právny predchodca získal informácie o ochrannej známke, ktorú následne využil vo svoj prospech a požiadal o jej registráciu vo svojom mene. Podľa názoru krajského súdu žalovaný nerozhodol v rozpore s rozsudkom Všeobecného súdu vo veci T-262/09, iba pri rozhodovaní prihliadol na odlišnosti v posudzovanej veci. Súhlasil so stanoviskom žalovaného, že len v prejudiciálnych konaniach je daný autoritatívny záväzný výklad. Poukázal na to, že čl. 6 septies ods. 3 Parížskeho dohovoru predpokladá zavedenie do právneho poriadku SR lehotu, v ktorej by majiteľ známky mohol uplatňovať svoje práva podľa tohto článku, kde sa výslovne uvádza, že národným zákonodarstvom „môže byť určená spravodlivá lehota“. Poukazom na to, že do právneho poriadku SR nebola zavedená takáto lehota, konštatoval, že majiteľ známky môže uplatňovať svoje práva bez časového obmedzenia a relevantnou skutočnosťou je splnenie ostatných predpokladov pre naplnenie inštitútu neverného agenda. Poukazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR sa krajský súd stotožnil so stanoviskom žalovaného, že u neverného agenta nemôže byť splnená podmienka dobromyseľnosti v súvislosti s poukazovaním žalobcu na inštitút vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka. Krajský súd nepovažoval za dôvodnú ani žalobnú námietku, že právne dôvody zlá viera a neverný agent nie sú totožné, považujúc za správne konštatovanie žalovaného, že oba inštitúty spája konanie subjektu s nečestným a podvodným úmyslom za účelom získania určitej neoprávnenej výhody na úkor inej osoby, ktorej patrí právo k označeniu. Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalovaný vec po právnej stránke posúdil správne, stotožniac sa s aplikáciou citovaných právnych noriem s ohľadom na náležité zistený a preukázaný skutkový stav veci.

Krajský súd sa nestotožnil ani so žalobnými námietkami, ktorými žalobca tvrdil, že žalovaný pochybil, keď konal v rozpore s dispozičnou zásadou, zásadou rovnosti účastníkov konania a zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Poukázal na to, že pri tvrdenom porušení procesu správneho orgánu je potrebné preukázať okrem vady v konaní aj skutočnosť, ako bol účastník správneho konania takýmto nesprávnym postupom ukrátený na svojich práva, keď len v takomto prípade by bolo možné konštatovať splnenie základného predpokladu pre postup súdu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ako aj na to, že súd navyše prihliada len na také vady v konaní pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Konštatoval, že žiadne takéto vady v predmetnom konaní nezistil s poukazom na to, že súdy judikovali, že nie je možné zrušiť rozhodnutia správnych orgánov len z dôvodu procesných väd v konaní za účelovo zopakovania procesu, ak z okolností posudzovanej veci je už zrejmé, že nemôže byť vydané iné pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie. Záverom krajský súd konštatoval, že z uvedených dôvodov žaloby ako nedôvodné zamietol. Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p., žalobcovi náhradu trov konania nepriznal pre jeho neúspech v konaní a o náhrade trov konania pribratého účastníka nerozhodoval jednak z dôvodu, že si náhradu trov konania neuplatnil ako aj z dôvodu, že ustanovenie § 250k O.s.p. dáva možnosť priznať náhradu trov konania len úspešnému žalobcovi, a preto súd nemá zákonný podklad pre priznanie trov konania žalovanému, ale ani pribratému účastníkovi konania podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a nie je možné postupovať podľa § 142 a nasl. O.s.p. za použitia § 246c O.s.p. v zmysle zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania, nakoľko konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je konaním sporovým v zmysle tretej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal v zákonné lhůtě odvolání žalobce. Žádal, aby odvolací soud změnil rozhodnutí krajského soudu tak, že zruší rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátí žalovanému na další konání. Soudce se uplatnil náhrada trov konání.

V důvodech svého odvolání uvedl, že napadá rozhodnutí krajského soudu v celém jeho rozsahu z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Namíтал preukázání naplnění skutkové podstaty „nevěrného agenta“ podle ustanovení § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkách. Poukázal na to, že předmětem správné žaloby byla námitka vůči nesprávnému posouzení skutkové podstaty tzv. „nevěrného agenta“ žalovaným, když žalovaný zaujal nesprávný právní závěr, když konstatoval, že došlo k naplnění skutkové podstaty „nevěrného agenta“ podle § 7 písm. e/ v spojení s § 35 ods. 3 zákona o ochranných známkách vztáhu k napadnutým ochranným známkám žalobce č. 185753 a 185754 s právem přednosti od 20. listopadu 1996, vytýkal krajskému soudu, že např. tomu, že v napadnutém rozsudku explicitně neuvádí závěry a odůvodnění Nejvyššího správního soudu ČR v rozsudku č. k. 5 A 57/2011-43 z 24. května 2006 týkající se výkladu institutu „nevěrného agenta“, je zřejmé, že se so závěry Nejvyššího správního soudu ČR stotožnil a aplikoval na posuzovanou věc, přičemž prvostupňový soud, ať už žalovaný však odmítl plně aplikovat závěry rozsudku Všeobecného soudu ve věci T-262/09 z důvodu nezávislé povahy rozsudků všeobecného soudu a z důvodu přihlídnutí na odlišnosti v posuzované věci. Vyslovil názor, že pro potřeby výkladu institutu „nevěrného agenta“ v souvislosti s posuzovanou věcí je klíčovou otázkou posouzení, či ať ano za jakých okolností a podmínek může být „sub-distribútor“ považován za agenta nebo zástupce zahraničního majitele ochranné známky v zmysle čl. 6septies Pařížského dohovoru. Uvedl, že mezi žalobcem a žalovaným nie je sporné, že medzi navrhovateľom (Jamieson Laboratories LTD) a pôvodným majiteľom napadnutých ochranných známk (Marián Fekiač) neexistovala bezprostredná väzba (bezprostredný obchodný alebo hospodárskych vzťah) a ani žiadna obchodná (explicitná alebo implicitná) dohoda alebo zmluva, taktiež je nesporné, že navrhovateľ dodával svoje tovary spoločnosti ANMAR GLOBAL ENTERPRICES INC (pôvodne EUROCAN TRADING INTERNATIONAL), s ktorou mal uzavretú Zmluvu o obchodnom zastúpení, avšak spoločnosť ANMAR GLOBAL ENTERPRICES INC nie je a ani nikdy nebola personálne alebo majetkovo prepojená so spoločnosťou navrhovateľa. Ďalej uvedl, že z dokladov predložených v konaní pred žalovaným vyplynulo, že spoločnosť ANMAR GLOBAL ENTERPRICES INC ďalej dodávala tovary pôvodnému majiteľovi. Zdôraznil, že pôvodný majiteľ nebol a ani nie je personálne ani majetkovo prepojený so spoločnosťou ANMAR GLOBAL ENTERPRICES INC, s poukazom na to, že samotný navrhovateľ vo vyjadrení k rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného označuje pôvodného majiteľa napadnutej ochranné známky ako prostredníka spoločnosti ANMAR GLOBAL ENTERPRICES INC a uvádza, že pôvodný majiteľ bol v sprostredkovanom obchodnom vzťahu s navrhovateľom. Mal za to, že postavenie pôvodného majiteľa napadnutých ochranných známk je treba vyhodnotiť ako postavenie nezávislého sub-distribútora. S poukazom na závery rozsudku Všeobecného soudu vo věci T- 262/09 a závery uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR uvedl, že v posuzovanom prípade však pôvodný majiteľ neodobral výrobky navrhovateľa od dcérskej spoločnosti navrhovateľa alebo spoločnosti, ktorá by patrila do skupiny spoločnosti navrhovateľa. Zdôraznil, že táto skutočnosť je podstatnou odlišnosťou medzi citovaným prípadom pred Nejvyšším správnym súdom ČR a posuzovanou vecou. Vytýkal soudu prvního stupně, že v napadnutém rozsudku nepřihlídl na předmětnou odlišnost ať už sa s ňou v odůvodnění nevysporiadal, když neuviedol, aké kritéria alebo okolnosti je potrebné skúmať a splniť, aby bol subjekt v pozícii sub-distribútora považovaný za agenta alebo zástupcu zahraničního majiteľa ochranné známky v zmysle čl. 6septies Pařížského dohovoru. Odůvodnění napadnutého rozsudku v tejto věci považoval za nedostatočné a nepresvedčivé. Žalobca trval na svojich prednesoch, že žalovaný ani prvostupňový soud při podání extenzivního výkladu čl. 6septies Pařížského dohovoru nevzali do úvahy základní atribut obchodního zastupení a to, že vztah obchodního zastupení nevyhnutně předpokládá, že jedna strana (zástupce/přihlasovatel) zastupuje zájmy (obchodné zájmy) druhé strany/majitele, pretože v posuzovanom prípade pôvodný majiteľ nebol povinný hájiť zájmy zahraničního majiteľa, s ktorým nebol v žiadnom obchodnom ani korešpondenčnom kontakte. Tvrdil, že prvostupňový soud ať už žalovaný skutkovú podstatu „nevěrného agenta“ nepomerne rozšířili ať už na situácie sub-distribútorov, přičemž na splnění podmínky „nevěrného agenta“ prvostupňový soud i žalovaný vyžadují kvalitativně výrazně nižší požadavky bez nutnosti

preukázania a predloženia aspoň nepriamych dôkazov o existencii obchodnej dohody. Vyslovil názor, že v posudzovanom prípade nebola splnená nevyhnutná podmienka existencie obchodného vzťahu medzi pôvodným majiteľom (žalobcom) a navrhovateľom (pribratý účastník), ktorý by odôvodňoval posúdenie pozície pôvodného majiteľa ako zástupcu alebo agenta navrhovateľa v zmysle článku 6septies Parížskeho dohovoru.

Žalobca sa nestotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorou v napadnutom rozsudku odmietol žalobnú námietku, že inštitúty „neverného agenta“ a „zlej viery“ nie sú totožné. S poukazom na pojmové znaky „zlej viery“ a „neverného agenta“ uviedol, že ak by určité konanie subjektu bolo posúdené ako konanie v zlej viere tak takéto zistenie samo osebe nie je dostatočné na konštatovanie, že dané konanie je aj konaním neverného agenta, teda z konania, ktoré je konaním v zlej viere automaticky nevyplyva, že je aj konaním neverného agenta.

Žalobca ďalej namietal porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, dispozičnej zásady sporového konania a postup žalovaného nad rámec podaného návrhu. Nesúhlasil s argumentáciou prvostupňového súdu uvedenou v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorou sa súd prvého stupňa vysporiadal s uvedenou žalobnou námietkou. Výtýkal prvostupňovému súdu, že v napadnutom rozsudku neuviedol, akými konkrétnymi dôvodmi sa riadil pri vyslovení svojho záveru o odmietnutí tejto žalobnej námietky, keď neuviedol žiadne kritéria alebo okolnosti, ktoré ho viedli k jeho konštatovaniu uvedeného na strane 15 napadnutého rozsudku. Odôvodnenie prvostupňového súdu v tomto smere považoval za nedostatočné a nepresvedčivé.

Žalobca nesúhlasil ani s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorou sa vysporiadal so žalobnou námietkou týkajúcou sa porušenia zásady voľného hodnotenia dôkazov zo strany žalovaného. Zdôraznil, že správny orgán pri hodnotení dôkazov nielenže postupuje v zmysle § 52 zákona o ochranných známkach, avšak musí zároveň rešpektovať ustanovenie § 51 ods. 11 zákona o ochranných známkach, v zmysle ktorého sa podanie posudzuje podľa jeho obsahu. S poukazom na to, že je nesporné, že v návrhu na vyhlásenie napadnutých ochranných známk za neplatné bolo uplatnených 6 rôznych právnych dôvodov na vyhlásenie neplatnosti, uviedol, že keďže podľa zákona o ochranných známkach každý z uplatnených právnych dôvodov na vyhlásenie ochrannej známky za neplatnú je samostatný a mohol by byť predmetom samostatného správneho konania, žalovaný posudzoval jednotlivé uplatnené právne dôvody úplne samostatne nezávisle. Namietal, že žalovaný ani neposúdil a nevyhodnotil návrhy na vyhlásenie napadnutých ochranných známk zo všetkých uplatnených dôvodov, ale iba z dvoch dôvodov „zlej viery“ a „neverného agenta“. Výtýkal žalovanému pochybenie v tom zmysle, že pri posúdení podaných návrhov na vyhlásenie napadnutých ochranných známk za neplatné prekročil obsah podaní navrhovateľa, ktorý obsah predstavuje v sporových konaniach pre žalovaného záväzný rozsah a obmedzenie, ktoré je žalovaný pri hodnotení dôkazov povinný rešpektovať. Nesúhlasil so stanoviskom žalovaného, že odmietnutie vyhodnotenia predložených dôkazov vo vzťahu k iným dôvodom by bolo prejavom neprípustného formalizmu. Postup žalovaného považoval v tomto smere za arbitrárny, pretože základom pre takýto postup správneho orgánu môže byť len zákonný príkaz alebo výslovné tvrdenie alebo požiadavka navrhovateľa, že všetky predložené dôkazy sa týkajú všetkých uplatnených dôvodov. Žalobca mal za to, že predmetné vyhodnotenie dôkazov žalobcom (zrejme žalovaným) v rámci konania o vyhlásenie napadnutých ochranných známk za neplatné je neprípustné v sporovom konaní, považujúc napadnuté rozhodnutia žalovaného za nezákonné, pretože žalovaný prekročil zákonný rámec správnej úvahy, v dôsledku ktorej rozhodol o vyhovení návrhov na vyhlásenie napadnutých ochranných známk za neplatné, ktorým rozhodnutím bol žalobca ukrátený na svojich právach, keďže napadnuté ochranné známky boli vyhlásené za neplatné v plnom rozsahu.

Žalobca ďalej namietal porušenie práva na spravodlivý proces súdom. Výtýkal súdu prvého stupňa, že odmietol akceptovať ospravedlnenie sa riadne zvoleného právneho zástupcu žalobcu a odročiť pojednávanie a následne vo veci bez účasti riadneho zástupcu žalobcu (iba za účasti na rýchlo zabezpečeného substituenta) pojednával a vyniesol rozsudok hoci na takýto postup nebol zákonný dôvod, pričom s touto skutočnosťou, resp. dôvodmi svojho postupu sa súd 1. stupňa v rozsudku vôbec nevyporiadal.

Žalovaný ako aj ďalší účastník podali písomne vyjadrenia k odvolaniu žalobcu.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby odvolací súd napadnuté

rozhodnutie krajského súdu v zmysle ust. § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

V dôvodoch vyjadrenia vyjadril nesúhlas s odvolacími námietkami a s argumentáciou žalobcu uvedenou v jeho odvolaní, týkajúcimi sa v oblasti: preukázanie naplnenia skutkovej podstaty neverného agenta podľa § 7 písm. e/ zákona č. 506/2009 Z. z. a to vo vzťahu k ochranným známkam č. 185753 a č. 185754, porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, dispozičnej zásady sporového konania, postup žalovaného nad rámec podaného návrhu a porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces.

Žalovaný sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa týkajúci sa výkladu § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach, t. j. výkladu inštitút neverného agenta, doplniac, že pri posudzovaní naplnenia skutkovej podstaty neverného agenta je potrebné hodnotiť každý prípad jednotlivo a zohľadniť všetky okolnosti konkrétneho prípadu. S poukazom na vyjadrenie k žalobám žalovaný opätovne uviedol, že z dokladov predložených v správnom konaní jednoznačne vyplynulo, že navrhovateľ Jamieson Laboratories Ltd. dodával svoje tovary na základe Zmluvy o obchodnom zastúpení z 27. júla 1992 spoločnosti EUROCAN TRADING INTERNATIONAL resp. ANMAR GLOBAL ENTERPRICES INC (navrhovateľom predložené faktúry z rokov 1998 a 1999), ktorá ich dodávala pôvodnému majiteľovi napadnutých ochranných známk (pôvodným majiteľom predložené fotokópie dodávateľských faktúr z obdobia rokov 1994 až 2000), ktorý ich následne dodával rôznym odberateľom v rámci Slovenskej republiky predovšetkým spoločnosti INTERPHARM, s.r.o. (neskôr INTERPHARM Slovakia, a.s.) alebo priamo jednotlivým lekárňam v Slovenskej republike (fotokópia odberateľských faktúr a dodacích listov z obdobia rokov 1994 až 2010). Konštatoval, že hoci väzba medzi navrhovateľom a pôvodným majiteľom ochrannej známky nebola bezprostredná (aj, keď na tomto mieste je dôvodné poukázať na faktúru o dodávke tovarov z 11. septembra 1999, predloženú navrhovateľom spoločne s návrhom na vyhlásenie ochranných známk č. 185753 a 85754 za neplatné, od dodávateľa Jamieson Laboratories Ltd. spoločnosti ANMAR GLOBAL ENTERPRICES, pričom priamo na tomto doklade je uvedené aj meno Nova Concept spoločne s adresou Bardosova 831, Bratislava, Slovak Republik, čo je súčasťou obchodného mena a miesta podnikania živnostníka Marian Fekiač NOVA CONCEPTS), je v danom prípade dôvodné konštatovanie o existencii hospodárskeho vzťahu, resp. prepojenie medzi navrhovateľom a pôvodným majiteľom ochrannej známky Marianom Fekiačom, na základe, ktorého pôvodný majiteľ ochrannej známky získal informácie o ochrannej známke, ktorú využil, resp. zneužil vo svetle článku 6septies Parížskeho dohovoru vo svoj prospech. Žalovaný vyslovil presvedčenie, čím sa stotožnil aj prvostupňový súd, že v danom prípade a za daných okolností konanie pôvodného majiteľa ochrannej známky aj napriek neexistencii bezprostrednej priamej väzby medzi pôvodným majiteľom ochrannej známky a navrhovateľom neplatnosti (a teda aj napriek neexistencii zmluvy medzi nimi) naplnilo skutkovú podstatu „neverného agenta“ a je dôvodné považovať pôvodného majiteľa ochrannej známky za obchodného zástupcu v zmysle § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach, majúci za to, že opačné hodnotenie danej situácie by bolo v rozpore s účelom a zmyslom § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach resp. čl. 6septies Parížskeho dohovoru.

Žalovaný nesúhlasil ani s odvolacou námietkou žalobcu o odmietnutí aplikovateľnosti záverov rozsudku Všeobecného súdu EÚ vo veci T-262/09. Zdôraznil, že pri posudzovaní naplnenia skutkovej podstaty neverného agenta je potrebné hodnotiť každý prípad jednotlivo a zohľadniť všetky okolnosti konkrétneho prípadu, s poukazom na otázku miery prípadnej možnej aplikovateľnosti záverov uvedeného rozhodnutia Všeobecného súdu EÚ, keďže skutkový stav, resp. okolnosti prípadov nie sú totožné. Taktiež nesúhlasil s odvolacou námietkou žalobcu a jeho argumentáciou vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho správneho súdu ČR č. 5A 57/2011 - 43 zo dňa 24. mája 2006.

Vyjadril nesúhlas aj s ďalšou odvolacou námietkou žalobcu týkajúcou sa prekrývania inštitútov „zlá viera“ a „neverný agent“. Poukazom na konštatáciu súdu prvého stupňa: „že oba inštitúty spája konanie subjektu s nečestným a podvodným úmyslom za účelom získania určitej neoprávnenej výhody na úkor inej osoby, ktorej patrí právo k označeniu“ ako aj „že inštitút neverného agenta je podmnožinu všeobecnej kategórie konania v zlej viere“, považoval odvolacie argumenty žalobcu za účelové a zmätočne vytrhnutím záverov prvostupňového súdu z kontextu pôvodnej žalobnej námietky.

Žalovaný nesúhlasil ani s ďalšími odvolacími námietkami, ktorými žalobca namietal pochybenia žalovaného v správnom konaní najmä vzhľadom na porušenie dispozičnej zásady, porušenie zásady rovnosti účastníkov konania a zásady voľného hodnotenia dôkazov. Uviedol, že prvostupňový súd sa nestotožnil so žalobnými námietkami týkajúcimi sa žalobcom tvrdeného pochybenia žalovaného v

správnom konaní, ktoré závery v odôvodnení napadnutého rozsudku zdôvodnil. Uvedené námietky považoval za zavádzajúce a ako ďalší účelový pokus o zvrátenie pre žalobcu nepriaznivého stavu. V danej súvislosti poukázal na to, že žalobca v tejto časti odvolania napadá len vyjadrenie žalovaného k žalobe, čo však nie je spôsobilé vyústiť do odvolacej námietky proti prvostupňovému rozsudku. Ďalej uviedol, že zotrúva na svojom vyjadrení.

K námietke žalobcu, že prvostupňový súd sa vôbec nevyporiadal so žalobnou námietkou týkajúcou sa nesprávneho postupu žalovaného, v ktorom žalovaný ako správny orgán v sporovom konaní vyhľadával a doplnil dôkazy v prospech navrhovateľa, uviedol, že prvostupňový súd sa aj s touto námietkou žalobcu vysporiadal, keď konštatoval, že v predmetnom správnom konaní nezistil žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

Vo vzťahu k ďalšej odvolacej námietke žalobcu o porušení jeho práva na spravodlivý proces uviedol, že žalobcu na pojednávaní pred prvostupňovým súdom dňa 28. novembra 2008 zastupoval advokát Mgr. Žovic, spoločník a konateľ spoločnosti patentových zástupcov ŽOVICOVÁ & ŽOVIC IP, s.r.o., ktorá je zapísaná ako oprávnený zástupca žalobcu v registri ochranných známk v prípade všetkých štyroch dotknutých ochranných známk. V danej súvislosti dal do pozornosti právny záver vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 54/2011 z 8. júla 2010, ktorý citoval a súčasne poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 252/2009 a 5 Cdo 26/2010, 3 Cdo 252/2010.

Účastník konania - Jamieson Laboratories Ltd. vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval odvolaciemu súdu, aby odvolanie žalobcu zamietol a rozsudok krajského súdu potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia uvedený účastník konania uviedol, že rozhodnutie krajského súdu považuje za zákonné vychádzajúce zo správneho právneho posúdenia veci. S odvolacími dôvodmi - (ne)preukázania naplnenia skutkovej podstaty „neverného agenta“ podľa § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach, porušenia zásady rovnosti účastníkov konania, dispozičnej zásady sporového konania, postup žalovaného nad rámec podaného návrhu, porušenia práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, nesúhlasil.

Tvrdenia žalobcu ohľadne preukázania naplnenia skutkovej podstaty „neverného agenta“ podľa § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach považoval za účelové. Uviedol, že spoločnosť Jamieson Laboratories Ltd. jednoznačne preukázala, že pôvodný prihlasovateľ predmetnej ochrannej známky bol v čase registrácie exkluzívnym dovozcom jeho výrobkov na území SR. Poukázal na to, že rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie, či konanie pôvodného majiteľa ochrannej známky naplnilo podstatu § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach nie je existencia formálnej zmluvy, rovnako nie je nikde formálne zadefinované, kto môže alebo musí byť považovaný za „neverného agenta“, pričom vzhľadom na veľké množstvo rôznych foriem obchodnej spolupráce by to ani nebolo dobre možné, preto je potrebné tento inštitút posudzovať podľa povahy skutočnej obchodnej spolupráce ako aj ďalších okolností konkrétneho prípadu a aj v prípadoch, keď neexistuje písomná zmluva o existencii obchodnej dohody, možno usudzovať na základe nepriamych dôkazov, ako sú obchodná korešpondencia medzi stranami, faktúry a objednávky na tovar predaný zástupcovi, existencia dobropisov a iných bankových dokladov. Mal za to, že z argumentácie návrhov na vyhlásenie ochranných známk za neplatné a dokladov predložených spoločnosťou Jamieson Laboratories Ltd. v konaní pred úradom jednoznačne vyplýva, že pôvodný majiteľ bol v čase podania prihlášok týchto ochranných známk výhradným dovozcom kanadských vitamínov Jamieson, pôsobil v priamej distribučnej línii spoločnosti Jamieson Laboratories Ltd., veľmi dobre poznal ochranné známky, ktorými boli označované originálne výrobky Jamieson, a napriek tomu si nechal zaregistrovať zhodnú ochrannú známku vo svoj prospech bez súhlasu majiteľa zahraničnej ochrannej známky a zároveň výrobcu produktov, na ktorých si pôvodný majiteľ zakladal celú svoju podnikateľskú činnosť. Mal za to, že krajský súd z hľadiska svojej kompetencie celé konanie úradu preskúmal a nenašiel v ňom žiadne vady, ktoré by ho oprávňovali zrušiť rozhodnutie úradu, s poukazom na to, že ak úrad, resp. prvostupňový súd nerozhodol v prospech žalobcu neznamena to, že porušil zákon, ako sa to snaží prezentovať žalobca.

Taktiež nesúhlasil s odvolacou námietkou žalobcu porušenia zásady rovnosti účastníkov konania, dispozičnej zásady sporového konania a postup žalovaného nad rámec podaného návrhu. Poukazom na to, že každé administratívne konanie by sa malo riadiť zásadami ako dispozičná zásada, pojednacia zásada, zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada materiálnej pravdy, uviedol že žalobca účelovo argumentuje porušením niektorých základných zásad správneho konania, pričom sám určuje, ktoré

zásady správneho konania vo svojom uvažovaní by chcel uplatniť a ktoré nie. Tvrdil, že žalobca vo svojej argumentácii postupuje veľmi selektívne, keď akcentuje jedine dispozičnú zásadu sporového konania a prejednávaci princíp, ktoré navyše svojsky interpretuje spôsobom, ktorému chýba elementárna logika a na základe čoho vytvára fikciu porušenia svojich procesných práv, ktorým nesprávnym výkladom sa snaží obmedziť konanie úradu, majúť za to, že pre účely posudzovania postupu správneho orgánu takisto musia byť procesné zásady posudzované ako jeden vyvážený celok, pričom treba brať osobitný zreteľ najmä na spoľahlivé zistenie stavu veci a spravodlivosť konania. Výslovil názor, že úrad bez porušenia akejkoľvek zásady správneho konania dospel k záveru, že boli splnené všetky podmienky podľa § 35 ods. 3 v spojení s § 7 písm. e/ zákona č. 506/2009 Z. z. na vyhlásenie neplatnosti napadnutej ochrannej známky v plnom rozsahu. Ďalej poukázom na to, že argumentačné línie preukazovania podania prihlášky ochrannej známky v zlej viere a podania prihlášky ochrannej známky obchodným zástupcom majiteľa zahraničného ochrannej známky bez jeho súhlasu, sa samozrejme, môžu prelínať, pričom v oboch prípadoch sa jedná o snahu získať neoprávnený profit na úkor starších práv navrhovateľa, tvrdil, že úrad v rozhodnutí vychádzal len z predložených dôkazov a odôvodnení navrhovateľa, pričom vonkoncom nešiel nad ich rámec, a preto žiadna z procesných zásad správneho konania nebola porušená, doplniac, že tieto dôkazy boli komplexné a zreteľne vykresľovali vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou Jamieson Laboratories Ltd. a prípadné delenie týchto dôkazov na tie, ktoré by mali preukazovať jeden dôvod na vyhlásenie ochrannej známky za neplatnú a zároveň by nemohli podporiť ďalší dôvod, by bolo nelogické a prakticky nemožné.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu o porušení jeho práva na spravodlivý proces súdom, uviedol že argumentáciu žalobcu treba považovať za účelovú i z dôvodu, že nepreukázal že by on, prípadne aj klient, ktorého mal jeho právny zástupca zastupovať na druhom pojednávaní, trvali na osobnej prítomnosti právneho zástupcu. Odvoláciu námietku považoval za nedôvodnú. Uviedol, že na pojednávaní bol žalovaný (zrejme žalobca) riadne zastúpený patentovým zástupcom žalobcu, ktorý ho zastupoval aj v samotných konaniach o vyhlásení predmetných ochranných známk za neplatné a navyše žalobca na pojednávaní zopakoval len to, čo už bolo obsahom písomných podaní a žiadne nové skutočnosti pritom nepredkladal, a preto nemohlo dôjsť k porušeniu jeho práva na riadne zastúpenia. Dajúc do pozornosti dôležitú zásadu hospodárnosti konania, uviedol, že podľa skúseností Jamieson Laboratories Ltd. s osobou žalobcu a jeho opakovaných žiadostí o odročenie iných pojednávaní aj teraz išlo zo žalobcovej strany o pokus o obštrukciu, považujúc postup súdu, keď v záujme hospodárnosti konania nepresunul termín pojednávania na iný dátum, za správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žaloby, ktorými sa žalobca domáhal zrušiť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Preskúmvanými rozhodnutiami žalovaný podľa ust. 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) v nadväznosti na uvedené ustanovenia zákona o ochranných známkach zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu vo veci návrhov spoločnosti Jamieson Laboratories Ltd. na vyhlásenie ochranných známk č. 226399 „Jamieson NATURAL SOURCES“ (kombinovaná), č. 226398 „Jamieson“, č. 185753 „Jamieson Natural Sources“ a č. 185754 „Jamieson“ za neplatné. Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutiami správneho orgánu prvého stupňa a konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci sú rozhodnutia a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou vo veci návrhov na vyhlásenie predmetných ochranných známk (č. 226399 „Jamieson NATURAL SOURCES“ (kombinovaná), č. 226398 „Jamieson“, č. 185753 „Jamieson Natural Sources“ a č. 185754 „Jamieson“) za neplatné podľa zákona o ochranných známkach.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a aby v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti zásadných dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd v odvolacom konaní je viazaný rozsahom odvolacích dôvodov, v rozsahu ktorých v danom prípade posudzoval, či súd prvého stupňa správne aplikoval právnu úpravu ustanovenú v právnej norme § 7 písm. e/ v spojení s § 35 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z. z. na preukázanie naplnenia skutkovej podstaty „neverného agenta“ a to vo vzťahu k ochranným známkam č. 185753 a č. 185754, a či prvostupňový súd správne a v súlade so zákonom posúdil, či v preskúmvaných správnych konaniach žalovaného došlo k takým vytýkaným procesným vadám konania, ktoré majú za následok nezákonnosť preskúmvaných rozhodnutí žalovaného, v zmysle žalobných a odvolacích námietok žalobcu, že preskúmvané správne konania sú zaťažené pochybením žalovaného porušením zásady rovnosti účastníkov konania, dispozičnej zásady sporového konania, postup žalovaného nad rámec podaného návrhu, a napokon odvolací súd posudzoval, či postupom súdu prvého stupňa došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

Zákon o ochranných známkach č. 506/2009 Z. z. upravuje práva a povinnosti súvisiace s právnou ochranou ochranných známk a konania vo veciach ochranných známk pred Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len "úrad") (§ 1).

Podľa § 2 zákona o ochranných známkach označenie, ktoré môže tvoriť ochrannú známku, je akékoľvek označenie, ktoré možno graficky znázorniť a ktoré tvoria najmä slová vrátane osobných mien, písmená, číslice, kresby, tvar tovaru alebo jeho obal, prípadne ich vzájomné kombinácie, ak takéto označenie je spôsobilé rozlíšiť tovary alebo služby jednej osoby od tovarov alebo služieb inej osoby.

Podľa § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach označenie sa nezapíše do registra na základe námietok proti zápisu označenia do registra (ďalej len "námietky") podaných podľa § 30 majiteľom zahraničnej ochrannej známky, ak prihlasovateľ, ktorý je alebo bol na území Slovenskej republiky obchodným zástupcom majiteľa zahraničnej ochrannej známky alebo jeho zástupcom na základe iného právneho vzťahu (ďalej len "obchodný zástupca"), požiadal o zápis označenia do registra vo svojom mene bez súhlasu jej majiteľa; to neplatí, ak mal obchodný zástupca na takéto konanie oprávnený dôvod.

Podľa § 35 ods.3 zákona o ochranných známkach Úrad vyhlási ochrannú známku za neplatnú aj na návrh osoby uvedenej v § 7 z dôvodov podľa § 7, ak sa v konaní o vyhlásení ochrannej známky za neplatnú preukáže, že tento dôvod existuje.

Podľa čl. 8 ods. 3 nariadenia Rady ES č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Spoločenstva na základe námietky majiteľa ochrannej známky ochranná známka nebude zapísaná, ak obchodný zástupca alebo zástupca majiteľa ochrannej známky požiada o jej zápis vo vlastnom mene bez súhlasu majiteľa, pokiaľ takýto obchodný zástupca alebo zástupca svoje konanie neodôvodní.

Podľa čl. 6 septies ods. 1, 2 Parížskeho dohovoru, ak žiada agent alebo zástupca majiteľa známky niektorej únijnej krajiny o zápis tejto známky na svoje vlastné meno v jednej alebo niekoľkých týchto krajinách bez súhlasu toho majiteľa je majiteľ oprávnený podať námietky proti požadovanému zápisu a žiadať o výmaz, alebo ak to povoľuje zákon dotýčnej krajiny o prevod zápisu na seba, pokiaľ by agent alebo zástupca neospravedlnil svoje konanie

S výhradou vyššie uvedeného odseku 1/ je majiteľ známky oprávnený podať námietky proti používaniu svojej známky agentom alebo zástupcom, pokiaľ na toto po užívanie nedal splnomocnenie.

Podľa § 51 ods. 5 zákona o ochranných známkach na konanie pred úradom podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) s výnimkou ustanovení § 19, 28, 29, 32 až 34, 39, 49, 50, § 59 ods. 1 a § 60.

Podľa § 52 ods. 1, 2, 3 zákona o ochranných známkach účastník konania je povinný navrhnúť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Úrad vykonáva dokazovanie a hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach.

Úrad rozhoduje na základe odôvodnenia podania a dôkazov, ktoré boli účastníkmi konania predložené.

Podľa § 54 ods. 2 zákona o ochranných známkach práva a vzťahy z ochranných známk zapísaných do registra pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa riadia ustanoveniami tohto zákona. Vznik týchto práv a vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa posudzujú podľa predpisov platných v čase ich vzniku. Ochranná známka zapísaná do registra podľa predchádzajúcich právnych predpisov nebude vyhlásená za neplatnú, ak je v súlade s týmto zákonom.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutí, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkmi konania a vo veci rozhodol vecne a právne správne, z ktorých

dôvodov žalovaný správny orgán rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu potvrdil v súlade so zákonom, a preto boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žalôb súdom prvého stupňa.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z citovanej ústavnej úpravy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musia byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu.

Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy vyplýva, že cieľom zákonodarcu v zákone o ochranných známkach č. 506/2009 Z. z. bolo upraviť práva a povinnosti súvisiace s právnou ochranou ochranných znáмок a konania vo veciach ochranných znáмок pred Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky.

Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach prejavil vôľu, v zmysle ktorej Úrad priemyselného vlastníctva nezapíše do registra ochranných znáмок označenie navrhovanej ochrannej známky prihlasovateľa na základe námietok proti zápisu označenia do registra podaných podľa § 30 majiteľom zahraničnej ochrannej známky, ak prihlasovateľ, ktorý je alebo bol na území Slovenskej republiky obchodným zástupcom majiteľa zahraničnej ochrannej známky alebo jeho zástupcom na základe iného právneho vzťahu (ďalej len "obchodný zástupca"), požiadal o zápis označenia do registra vo svojom mene bez súhlasu jej majiteľa; to neplatí, ak mal obchodný zástupca na takéto konanie oprávnený dôvod. V právnej norme ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona o ochranných známkach zákonodarca zveril do právomoci Úradu priemyselného vlastníctva SR vyhlásiť ochrannú známku za neplatnú aj na návrh osoby uvedenej v § 7 z dôvodov podľa § 7, ak sa v konaní o vyhlásení ochrannej známky za neplatnú preukáže, že tento dôvod existuje.

Na základe skutkových zistení v danej veci aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo preukázané, že navrhovateľ t.j. spoločnosť Jamieson laboratories Ltd. je výrobcom vitamínov a vyživovaných doplnkov od roku 1922 a svoje výrobky označené „Jamieson“ distribuuje do viacerých krajín sveta, pričom ide o výrobky z produktov z ekologických čistých zdrojov dopestovaných na jeho vlastných plantážach a je majiteľom viacerých zahraničných ochranných znáмок slovných a kombinovaných so skorším právom prednosti ako napadnuté ochranné známky. Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu (dokladov predložených v správnom konaní) je zrejmé, že pôvodný majiteľ (Marian Fekiač) mal o existencii navrhovateľa a jeho výrobkoch vedomosť už z pobytu v Kanade, že navrhovateľ Jamieson Laboratories Ltd. dodával svoje tovary na základe Zmluvy o obchodnom zastúpení z 27. júla 1992 spoločnosti EUROCAN TRADING INTERNATIONAL resp. ANMAR GLOBAL ENTERPRICES INC (navrhovateľom predložené faktúry z rokov 1998 a 1999), ktorá ich dodávala pôvodnému majiteľovi napadnutých ochranných znáмок (pôvodným majiteľom predložené fotokópie dodávateľských faktúr z obdobia rokov 1994 až 2000), ktorý ich následne dodával rôznym odberateľom v rámci Slovenskej republiky predovšetkým spoločnosti INTERPHARM, s.r.o. (neskôr INTERPHARM Slovakia, a.s.) alebo priamo jednotlivým lekárňam v Slovenskej republike (fotokópia odberateľských faktúr a dodacích listov z obdobia rokov 1994 až 2010).

Odvolací súd na základe skutkových zistení dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že napriek tomu, že obchodný vzťah medzi navrhovateľom (Jamieson laboratories Ltd. Kanada) a pôvodným majiteľom ochrannej známky (Marianom Fekiačom) nebol bezprostredný, teda že medzi navrhovateľom a pôvodným vlastníkom ochrannej známky nebola uzatvorená priamo zmluva o obchodnom vzťahu, je odôvodnené v danom prípade konštatovať, že medzi navrhovateľom a pôvodným

majiteľom existoval hospodársky vzťah, na základe ktorého prepojenia pôvodný majiteľ ochrannej známky získal informácie o ochrannej známke, ktorú využil, resp. zneužil v zmysle článku 6septies Parížskeho dohovoru vo svoj prospech, resp. čl. 8 ods. 3 nariadenia Rady ES č. 207/2009. Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že v danom prípade skutkové okolnosti preukazujú, že pôvodný majiteľ ochrannej známky aj napriek neexistencii zmluvy o priamom obchodnom zastúpení navrhovateľa bol výlučným distribútorom výrobkov navrhovateľa na území Slovenska, a svojím konaním tj. zápisom ochranných známkov zhodného označenia do registra ochranných známkov bez súhlasu navrhovateľa naplnil skutkovú podstatu „neverného agenta“ a je opodstatnené ho považovať za obchodného zástupcu v zmysle § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach, a v súlade s čl. 6septies Parížskeho dohovoru a čl. 8 ods. 3 nariadenia Rady ES č. 207/2009. V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že z faktúry o dodávke tovarov z 11. septembra 1999, predloženej navrhovateľom spoločne s návrhom na vyhlásenie ochranných známkov č. 185753 a 85754 za neplatné, od dodávateľa Jamieson Laboratories Ltd. spoločnosti ANMAR GLOBAL ENTERPRICES vyplýva, že na tomto doklade je priamo uvedené aj meno Nova Concept spoločne s adresou Bardosova 831, Bratislava, Slovak Republic, čo je súčasťou obchodného mena a miesta podnikania pôvodného vlastníka ochrannej známky - Marian Fekiač NOVA CONCEPTS, ktorá skutočnosť preukazuje aj priame prepojenie pôvodného vlastníka k spoločnosti navrhovateľa.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval záver krajského súdu o tom, že napadnuté rozhodnutia žalovaného a postup im predchádzajúci, predmetom ktorých boli ochranné známky v prípade prihlášky kombinovanej ochrannej známky č. 185753 „Jamieson Natural Sources“ s právom prednosti 20. novembra 1996 a slovej ochrannej známky „Jamieson“ č. 185754 s právom prednosti 20. novembra 1996, sú v súlade so zákonom, za správny a súladný so zákonom a súčasne naň poukazuje.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani odvoláciu námietku, ktorou žalobca namietal, že súd prvého stupňa ako aj žalovaný pri aplikácii ustanovenia § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach použili nesprávny a neúmerný extenzívny výklad. Odvolací súd výklad uvedenej právnej normy súdom prvého stupňa tak ako aj žalovaného považoval v súlade s čl. 6septies Parížskeho dohovoru, účelom ktorej právnej úpravy je ochrana majiteľa ochrannej známky zapísanej v jednej únijnej krajine pred parazitným konaním subjektu, ktorý je s majiteľom ochrannej známky v obchodnom styku a vedomosť o tejto ochrannej známke sa pokúsi zneužiť vo svoj majetkový prospech, keď zo skutkových okolností daného prípadu jednoznačne vyplýva, že medzi navrhovateľom a majiteľom napadnutých ochranných známkov bol taký obchodný vzťah, na základe ktorého majiteľ, resp. jeho právny predchodca získal informácie o ochrannej známke, ktorú následne využil vo svoj prospech a požiadal o jej registráciu vo svojom mene a bez súhlasu navrhovateľa. Odvolací súd sa stotožňuje aj s konštatáciou krajského súdu, že žalovaný nerozhodol v rozpore s rozsudkom Všeobecného súdu vo veci T-262/09, iba pri rozhodovaní prihliadol na odlišnosti v posudzovanej veci. Odvolací súd tvrdenie žalobcu, že napriek tomu, že v napadnutom rozsudku krajský súd explicitne neuvádza závery a odôvodnenie Najvyššieho správneho súdu ČR v rozsudku č. k. 5 A 57/2011-43 z 24. mája 2006 týkajúce sa výkladu inštitútu „neverného agenta“, je zrejmé, že sa so závermi Najvyššieho správneho súdu ČR stotožnil a aplikoval na posudzovanú vec, považoval za irelevantné a účelové, nemajúce vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Rozhodujúcou skutočnosťou v danom prípade bolo posúdenie konania žalobcu resp. jeho právneho predchodcu, či v čase podania prihlášok k zápisu predmetných ochranných známkov postupoval v súlade so zákonom, pričom zo skutkových okolností vyplynulo, že v čase podania prihlášok predmetných ochranných známkov na zápis do registra bol zástupcom majiteľa zahraničnej ochrannej známky na území Slovenskej republiky na základe iného právneho vzťahu a požiadal o zápis zhodného označenia do registra vo svojom mene bez súhlasu jej majiteľa. Odvolací súd taktiež nemohol prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že prvostupňový súd ako aj žalovaný skutkovú podstatu „neverného agenta“ nepomerne rozšírili aj na situácie sub-distribútorov, pričom na splnenie podmienky „neverného agenta“ prvostupňový súd i žalovaný vyžadujú kvalitatívne výrazne nižšie požiadavky bez nutnosti preukázania a predloženia aspoň nepriamych dôkazov o existencii obchodnej dohody. V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že zákonodarca v právnej norme § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach pojem „obchodného zástupcu“ nijak nedefinuje a ani z právnej úpravy čl. 6septies Parížskeho dohovoru pojem „agent alebo zástupca“ nie je definovaný, z ktorých dôvodov bolo potrebné vykonať výklad pojmu obchodný zástupca alebo zástupca na základe iného právneho vzťahu s účelom a cieľom zákonodarcu vyjadreným v právnej norme ustanovenej v § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach,

pričom z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že zákonodarca v nej vyjadruje úmysel zabezpečiť vykonávanie obchodnej činnosti na základe obchodnej spolupráce založenej na zásadách slušnosti, morálke a v neposlednom rade aj v dobrej viere obchodných partnerov a jeho účelom bolo zabrániť zneužívanie ochrannej známky jedným z obchodných partnerov vo vzťahu k majiteľovi zahraničnej ochrannej známky. Právne posúdenie veci zákonodarca zveril do právomoci Úradu priemyselného vlastníctva SR. V zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Odvolací súd v danom prípade nezistil, že by žalovaný správny orgán pri svojom správnom uvážení veci vybočil z medzí a hľadísk zákonom predpokladaných, ktorú správnu úvahu žalovaný v odôvodnení napadnutých rozhodnutí náležitým spôsobom aj odôvodnil.

Odvolací súd taktiež nesúhlasil s tvrdením žalobcu, ktorým namietal porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, dispozičnej zásady sporového konania a postup žalovaného nad rámec podaného návrhu.

V súvislosti s namietnutým porušením zásady rovnosti vyjadrenej v ust. § 4 ods. 2 správneho poriadku a s následným záverom krajského súdu o jej neporušení, odvolací súd dáva do pozornosti, že všeobecná procesná rovnosť, ktorá je zakotvená v článku 47 Ústavy Slovenskej republiky, obdobne aj v článku 37 Listiny základných práv a slobôd, v zmysle ktorej právnej úpravy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach, sa táto zásada prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov. Obsahom práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávných princípov občianskeho súdneho, resp. administratívneho procesu spočíva v tom, že všetci účastníci majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobcu, keď odvodzuje porušenie uvedenej zásady od skutočnosti, že mu správny orgán nezasielal stanovisko k rozkladu s jeho prílohami, pretože písomnosti mu boli na jeho žiadosť doručené pred vydaním rozhodnutia o rozklade.

Vo vzťahu k uvedenej námietke ako aj vo vzťahu k ďalším námietkam žalobcu týkajúcich sa porušenia základných pravidiel správneho konania žalovaný odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. v rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom k uvedenej právnej úprave súd skúma, či správny orgán v konaní pred vydaním rozhodnutia, nerešpektoval alebo opomenul základné pravidlá konania a súčasne či takýto postup správneho orgánu predstavuje takú vadu konania, ktorá podľa svojej závažnosti môže viesť až k zrušeniu rozhodnutia (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Sž 98-102/02 (R 122/2003), Sobihard, J.: Komentár k správne mu poriadku, Košičiarová, S.: Správny poriadok, Komentár, Heuréka 2004, str. 17). Teda pokiaľ by aj porušenie procesných pravidiel predstavovalo procesnú chybu v konaní, je potrebné súčasne aj skúmať, či v zmysle ust. § 250i ods. 3 O.s.p. takéto pochybenie je žalobcovi na ujmu, a teda či je spôsobilé privodiť vecné iné, resp. pre žalobcu výhodnejšie rozhodnutie.

Odvolací súd nesúhlasí s tvrdením, žalobcu, že súd prvého stupňa uvedeným námietkam nevenoval náležitú pozornosť, keď z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu vyplýva, že súd prvého stupňa sa touto námietkou zaoberal.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorou nesúhlasil s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorou sa vysporiadal so žalobnou námietkou týkajúcou sa porušenia dispozičnej zásady a zásady voľného hodnotenia dôkazov zo strany žalovaného. Odvolací súd v danej súvislosti dáva do pozornosti, že z právnej úpravy ustanovenej v § 52 ods.1,2,3 zákona o ochranných známkach vyplýva, že žalovaný vykonáva dokazovanie a hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Účastníci konania navrhujú alebo predkladajú dôkazy, pričom dokazovanie v správnom konaní vykonáva správny orgán. V danom prípade vzhľadom na uvedenú právnu úpravu správny orgán v rámci vykonávania dokazovania je viazaný návrhmi na vykonanie dokazovania alebo predloženými dôkazmi účastníkmi konania, na základe ktorých v procese hodnotenia dospeje k skutkovým záverom. V rámci dokazovania správny orgán je oprávnený rozhodovať o tom,

ktorý dôkaz vykoná a ktorý nepovažuje za potrebné vykonať, pričom dôvod, pre ktorý navrhnutý dôkaz nevykoná, je povinný zdôvodniť v odôvodnení svojho rozhodnutia. Samotné hodnotenie dôkazov je už myšlienkovým procesom správneho orgánu, ktoré sa musí odzrkadľovať v samotnom jeho odôvodnení. Vzhľadom k uvedenému žalobcov argumentácia ohľadne tejto jeho námietky netvorí relevantný dôvod spochybňujúci zákonnosť postupu žalovaného správneho orgánu majúci za následok nezákonnosť rozhodnutia, keď z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že žalovaný hodnotenie vykonaných dôkazov náležite odôvodnil spôsobom nevybočujúcim zo zásady rozumného uváženia.

Odvolací súd sa taktiež nestotožnil s námietkou žalobcu, ktorou namietal, že krajský súd sa nezaoberal a v dôvodoch napadnutého rozhodnutia sa vôbec nevysporiadal s jeho žalobnou námietkou týkajúcou sa nesprávneho postupu žalovaného, keď žalovaný v sporovom konaní vyhľadával a doplnil dôkazy v prospech navrhovateľa. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa sa aj s touto námietkou žalobcu vysporiadal, keď konštatoval, že v predmetnom správnom konaní nezistil žiadne také vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Z rozhodnutí žalovaného oboch stupňov jednoznačne vyplýva, ktoré dôkazy boli podkladom jeho rozhodnutia. Z rozhodnutí žalovaného a postupu im predchádzajúceho nevyplýva správnosť tvrdení žalobcu, že by pri rozhodovaní v danom prípade vyhľadával dôkazy v prospech navrhovateľa.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorou namietal porušenie práva na spravodlivý proces súdom, keď súd prvého stupňa odmietol akceptovať ospravedlnenie sa riadne zvoleného právneho zástupcu žalobcu a odročiť pojednávanie a následne vo veci bez účasti riadneho zástupcu žalobcu pojednával a vyniesol rozsudok, pričom s touto skutočnosťou, resp. dôvodmi svojho postupu sa v rozsudku nevyporiadal.

Vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke žalobcu odvolací súd konštatuje, že s prihliadnutím na obsah administratívneho spisu a charakter procesu súdneho prieskumu správnych rozhodnutí podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, žalobcom namietané právo na súdnu ochranu nebolo porušené a táto námietka je neopodstatnená.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný celkovo päť krát žalobcovi na jeho žiadosť predĺžil lehotu na podanie stanoviska a predloženie podkladov, z čoho vyplýva záver o obštrukčnom konaní žalobcu. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že právny zástupca žalobcu požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie pojednávania v inej veci.

Podľa § 119 ods. 1 O.s.p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Odhliadnuc od osobitostí konania súdneho prieskumu správnych rozhodnutí (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. - primerané použitie ustanovení prvej, tretej a štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku pre riešenie otázok priamo neupravených v piatej časti O.s.p., t. j. správneho súdnictva), možno konštatovať, že ohľadne pojednávania nariadeného prvostupňovým súdom na 28. novembra 2012, neboli splnené zo strany žalobcu a jeho právneho zástupcu podmienky na odročenie tohto pojednávania podľa § 119 ods. 1 O.s.p., keďže kolíziu pojednávania právneho zástupcu v inej právnej veci nie je možné považovať za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Taktiež odvolací súd prihliadol na to, že žalobné dôvody a právna argumentácia žalobcu aj žalovaného sa zhodujú s argumentmi a skutkovými zisteniami uplatnenými v priebehu preskúmaných správnych konaní ako i v žalobe a vyjadrení k nej.

Odvolací súd súčasne dáva do pozornosti, že pri posudzovaní namietaného porušenia procesného práva žalobcu je potrebné vychádzať nie len z konkrétnej procesnej situácie vo veci v danom čase, ale predovšetkým z charakteru, potrieb a cieľa správneho súdnictva, t. j. kasačnej kontroly zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy. Miera kontradiktórnosti v tomto súdnom konaní nie je taká vysoká ako v prípade meritórneho rozhodovania súdov v sporových občianskoprávných konaniach, v ktorých obe strany sporu majú povinnosť dokazovať svoje tvrdenia na preukazovanie svojho nároku alebo účinnej obrany proti tvrdeniu protistrany.

V správnom súdnictve súdy preskúmajú zákonnosť žalobou napadnutých správnych rozhodnutí ako i postupov predchádzajúcich ich vydaniu, kedy je už skutkový stav známy a vyplýva z obsahu administratívneho spisu a dokazovanie sa vykonáva len výnimočne. Pre súd je v rámci správneho prieskumu zákonnosti napádaných rozhodnutí orgánov verejnej správy rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol zistený v správnom konaní a teda bol tu v čase vydania správneho rozhodnutia (§ 250i ods. 1 a 2 O.s.p.). Žalobcovi sú dôvody správneho rozhodnutia známe ako i obsah administratívneho spisu a

dôkazov, ktoré sú jeho súčasťou. Účastník správneho konania môže využiť inštitút nahliadania do spisu, predkladania a navrhovania dôkazov na podporu jeho tvrdení, právo byť prítomný pri vykonávaní dôkazov, klásť svedkom otázky, právo byť informovaný o výsledku vykonaného dokazovania a vyjadriť sa k nemu, právo podávať riadne a mimoriadne opravné prostriedky proti administratívnym rozhodnutiam, atď. Z uvedeného dôvodu je účastníkovi správneho konania v čase podania správnej žaloby spravidla známy skutkový stav zistený v správnom konaní, obsah administratívneho spisu ako i právna argumentácia žalovaného orgánu verejnej správy. Správny súd preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy len v rozsahu uvedenom v žalobe (§ 247 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 249 ods. 1, 2), ktorý nie je možné po uplynutí zákonnej lehoty rozšíriť (§ 250b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250h ods. 1). Z uvedeného dôvodu pre správne súdnictvo platí rigoróznejšia úprava prejednávania veci v neprítomnosti účastníka konania obsiahnutá v ustanovení § 250g ods. 2 O.s.p., podľa ktorého, ak sa účastníci na pojednávanie nedostavia, môže sa vec prejednať v ich neprítomnosti; konanie sa nesmie z tohto dôvodu prerušiť. Skutočnosť, že prvostupňový súd sa v rozsudku nevyporiadal s dôvodmi svojho postupu, nezakladá nezákonnosť rozhodnutia.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní za relevantné k vyhoveniu jeho odvolacieho návrhu a dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že žalovaný správny orgán vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkmi správneho konania, skutkové zistenia správne vyhodnotil v súlade so zákonom, ktoré skutočnosti náležite aj odôvodnil v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Účastníkom náhradu trov tohto konania nepriznal, žalobcovi z dôvodu, že nebol v tomto konaní úspešný, žalovanému a ďalšiemu účastníkovi z dôvodu, že mu ich náhradu zákonodarca v tomto konaní nepriznáva.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.